

La Punta de la Galera

Fa molt de temps, en una bonica vil·la romana a la costa de Palamós, vivia una jove anomenada Llúcia. Era la noia més bella i llesta de tota la contrada, amb un somriure que feia brillar el sol i uns ulls que reflectien el mar. Tots els joves del voltant l'admiraven, però el seu cor només batejava per un.

No gaire lluny, entre les ruïnes d'un antic poblat ibèric, vivia un gegant anomenat Aran. Un dia, mentre caçava, va veure la Llúcia passejant per la platja. La seva bellesa el va deixar corprès, i a poc a poc, tots dos van començar a parlar. Compartien somnis, riures i secrets, i aviat la seva amistat es va convertir en un bonic amor.

Però els pares de la Llúcia no estaven contents amb aquesta relació. "Un gegant no pot ser el nostre gendre", deien. "No sap res de fer de pagès!" I així, amb la intenció de separar-los, van decidir enviar a la Llúcia a viure amb uns parents llunyans.

La Llúcia, obedient però trista, va pujar a una galera que la portaria lluny de casa. Quan l'Aran va saber que s'emportaven la seva estimada, el seu cor es va omplir d'angoixa. Com un llampec, va córrer fins a la punta del penyal on ara s'alça un far. Allà, va començar a apilar pedres i còdols per fer una gran escultura de sorra

---

en forma de galera.

“Mira’m, Llúcia!”, cridava, “No et deixaré escapar!” Els mariners de la galera, curiosos, es van apropar a veure què passava. Quan van veure la increïble escultura, es van adonar que el gegant només volia mostrar el seu amor i no fer mal.

La Llúcia, en veure l’esforç de l’Aran, va sentir una gran alegria. Va decidir tornar a la platja per parlar amb ell. Quan va arribar, es va trobar l’Aran treballant amb molta dedicació a la seva escultura. Ella va córrer cap a ell i el va abraçar fort.

“Aran, m’has demostrat que l’amor és més fort que qualsevol obstacle”, va dir la Llúcia. “Parlem amb els meus pares. Ells han de veure que no ets un gegant dolent, sinó un amic i un bon noi.”

Tots dos es van dirigir a casa dels pares de la Llúcia. Quan van explicar el que havia passat, els pares van adonar-se que l’amor no té forma, ni mida, ni tan sols altura. L’Aran va prometre que aprendria a ser un bon pagès i a ajudar a la família de la Llúcia.

Des de llavors, la jove i el gegant van viure felices aventures junts, passant temps a la platja, explorant el bosc i compartint somnis. La seva història d’amor va quedar gravada no només en les roques, sinó en els cors de tots els que vivien a Palamós.

I així, si mai visites Palamós i veus el far, recorda que a la mar hi ha més del que els ulls poden veure, i potser, només potser, sentiràs un eco d’aquella bella història d’amor que ens ensenya que l’amor veritable sempre troba el camí.